

Kaia Raudsepp

Lihitsatt
ära jää
üksi

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Tiia Penjam
Kujundanud Liis Karu

© Kaia Raudsepp ja kirjastus Tänapäev. 2021

ISBN 978-9949-85-974-0

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

1.

Tema urisevad häälightsused. Karmid puudutused mu nahal. Suust hoovav õllelõhn. Sõrmed mu juustes. Roppude sõnade sosinad. Keharaskus mu peal.

Vähemalt tund varajasest maihommikust kuulub neile. Kuulub talle. Vastu minu tahtmist.

Olen lõpetanud karjumise. Neelanud hääle alla. Loobunud jalgade ja kätega vehkimast. Alla andnud. Varsti saab see läbi. Ainult natukene veel.

Mu silmad on kõvasti kinni, aga sellest pole kasu. Ta on liiga lähedal. Ta on minu sees. Mees naudib toimuvat. Sama palju, kui mina vihkan. See teda ei huvita. Ta teeb minuga, mida tahab. Ma lasen teha. Võidelda on mõttetu.

Mees hingeldab mulle kõrva. Jagab minuga oma naudingut, mida mu keha talle vastutahtsi annab. Ta ei näe minus midagi muud peale mu keha, mis pakub talle seda, mida ta vajab. Võib-olla oleks sama võinud juhtuda ükskõik millise tüdrukuga, aga sel hetkel olen seal mina.

Just mina laman niiskel pargimurul ja ootan selle lõppu. Mina olen endal hääle asjata kähedaks karjunud. Mina olen vägistamisohver.

Viimaks ta lõpetab ja ronib rahuloleva häämitsusega mu pealt maha. Ma ei ava silmi ega liigutagi end. Olen ainult keha.

„Tule, ma aitan su püsti,” ütleb mees korraga. Ta hääles ei ole süüd. Toon on asjalik, nagu oleks juhtunud midagi tähtsusetut. Tema jaoks vist ongi nii. Ta sai, mida tahtis.

„Mis sa lamad siin. Keegi võib näha,” kõlab nüüd kärsitumalt. Enne ta selle peale ei mõelnud. Siis, kui ta mind vägistas.

Ma ei tee häält. Kehad ei häälitse. Kui, siis ainult naudinguks, mida mina ei adu. Üksnes laman ja tunnen end räpasena.

„Tule püsti,” ütleb mees veel kord. Nõudlikumalt. „Ah, tee mis tahad,” loobub ta mind veenmast.

Sammud eemalduvad rutakalt. Tema astub uude päeva, nagu poleks midagi juhtunud. Enam ta mu kehast ei hooli. See on ülesande täitnud.

Leban veel pikalt kastemärjal murul. Valu on nii sees kui ka väljas. Adun tundeid, millest ei teadnud varem midagi. Justkui oleksin saanud täiesti uueks. Vana mina on minult ära võetud.

Viimaks teen silmad lahti. Kõigepealt ühe, siis teise. Väga aeglaselt, peaaegu millimeeter millimeetri haaval. Kuni näen täielikult muutunud maailma. Ma ei vaata oma rebitud kleiti ega muljutud käsivarsi. Silmitsen helesinist taevast ja esimesi arglikke päikesekiiri. Varsti kuldavad need kogu pargi ja mee-

litavad siia inimesi. Minuga juhtunust ei jää maha jälgegi. Kui, siis ainult pisut tallatud muru.

Taevas otsekui vajuks mulle peale ja pilved lämmataksid mu. Nagu too mees äsja. Tunnen teda ikka veel siin. Ta puudutused on endiselt kogu minu kehal laiali.

Linnud laulavad muretult mu pea kohal. Nemad on ilmselt juhtunu ainsad tunnistajad. Kusagil läheduses haugub koer, võpatan. Ma vist ei taha, et keegi mind näeb.

Ajan end ettevaatlikult püsti ja mu pilk vilksab katkistele sukkpükstele. Pea käib ringi, toetan end hetkeks vastu krobelist tammepuud. Tahaksin oksendada, aga mu keha ei taha. Keha tahab ainult lamada ja unustada läbielatu.

Viimaks haaran maas vedeleva käekoti ja hakkan kodu suunas liikuma. Sammud on alguses aeglased, siis kasvavad peaaegu jooksuks. Vihkan jooksmist, isegi nüüd. Kuid jätkan ikkagi. Tänavad on tühjad. Teiste inimeste kehad magavad veel, loodetavasti soojades voodites. Minu oma püüab valu eest põgeneda.

Lõpuks jõuan koduni ja tõmban sügavalt hinge, enne kui uksekoodi vajutan. Võhm on otsakorral. Ma ei jõuagi veel kätt tõsta. Uks avaneb ja mu silme ette ilmub jooksuriietes naabripoiss. Lucas on minust paar aastat vanem ja minu teada ainuke, kellele meeldib varahommikul joosta. Poiss kolis siia sügisel ja oleme omavahel veidi suhelnud.

Ta kergitab mind nähes kulmu, hoides ust minu jaoks lahti. „Kas pidu läks liiga metsikuks?” küsib ta muiates, kuid

jääb mind siis tähelepanelikumalt silmitsema. Muie kustub.
„Kuule, kas kõik on korras? Sa näed päris ... räsitud välja.”

Vaatan talle ilmetu pilguga otsa ega ütle midagi. Siis trügin temast mööda, et koju pääseda.

„Lydia!” hüüab ta mulle järele, aga ma ei pööra ringi.

Kuni homseni olen üksi kodus ja praegu on see hea. Mu vanemad ja kaks nooremat õde on läinud suvilasse. Kui nad praegu kodus oleksid, poleks ma tõenäoliselt julgenud sellisena naasta.

Võtan kingad jalast ja jään end hetkeks esikupeeglist jölitama. Räsitud on õige sõna mind praegu kirjeldama. Mu tumedad juuksed on sassis, neis leidub rohuliblesid ja muud prahti. Sukkpüksid on rohkem auklikud kui terved. Karikakramustriga kleidile on tekkinud midagi, mida heal juhul võib lõhikuks nimetada. Mu nägu on nutust paistes ja silmameik laiali. Miski ei meenuta tüdrukut, kes siit eile õhtul lahkus.

Komberdan vannituppa ja vabanen kõigist riidesemeist. Viskan need põrandale ja ronin kuuma duši alla. Lasen veepiiskadel mööda keha alla voolata ja sulgen silmad. Valu ei tilgu koos veega äravoolutorru. Ma ei pese seda maha. Valu on kleepunud mu kehale ja teeb selle enda omaks.

Mul on raske end puudutada. Katsuda ennast sealt, kus olid tole mehe käed. Seisan lihtsalt veel all, kuni vajun kükki. Valusähvatus paneb mu nägu krimpsutama.

Olen niimoodi kaua. Vesi voolab minu peale, aga ei tee mind puhtaks. Upun valusse ja meenutan, kuidas see juhtus.

Mu klassiõe Teesi juures oli väike pidu. Olime kuuekesi, kõik tüdrukud. Jõime pisut siidrit ja lobisesime poistest. Meil oli lõbus ja sain tohutult naerda. Umbes nelja ajal hakkasime Sandraga koju liikuma. Mõnda aega jalutasime koos, kuid enne parki pööras sõbranna teise suunda. Ma ei osanud parki karta, olin varemgi sealt öösel läbi läinud. Pealegi hakkas juba valgeks minema. Olin võib-olla poolel teel, kui ootamatult astus minu ette see mees. Ta ei lausunud esialgu sõnagi, vaid hakkas mind suurte tammepuude vahele tirima. Nagu oleksin koer, kellest ta ei hooli. Ma ei jõudnud esialgu reageerida ning see saigi mulle saatuslikuks, rabelemine ja karjumine tuli liiga hilja. Edasisele ei suuda ma hetkel mõelda, aga tean, et ei unusta midagi.

Ajan end püsti ja hakkan ägedalt oma keha nühkima. Nühin raevukalt iga sentimeetrit, aga pingutusest pole kasu. Mehe puudutused on end minusse söövitanud. Vesi ega seep ega mitte miski ei võta neid ära.

Lõpuks ronin duši alt välja. Põrnitsen oma rõivakuhja, teades, et ühtki eset sealt ma enam ei kannan. Need on alatiseks määrdunud, kaetud lõhna ja puudutustega, mida ei eemalda ükski pesupulber. Esialgu jätan riided põrandale vedelema, hiljem otsustan, mida nendega teha. Mu vanemad ja õed ei tule koju enne homset.

Paari minuti pärast leban kägaras oma voodis. Alasti, suutmata midagi selga panna. Mu keha on punaseks hõõrutud ja valus, aga keegi ei näe seda.

Päikesära akna taga ei ulatu tupp. Valgust eraldab minust rohkem kui ainult klaas. Tund pargis tuhmistas päeva heleduse, värvis selle mustaks. Leban pimedas augus.

Kuumad pisarad tervitavad mu nahka ja libisevad tekile. Pisasadu kestab võib-olla tunde. Ma upun neisse. Valupisarad. Häbipisarad. Pisarad, mis ei muuda midagi.

Mu telefon piiksub päeva jooksul paar korda, ent eiran seda. Ma ei jaksa olla muud kui nuttev keha. Ma ei saa olla Lydia, kes olin eile. Teda ma tagasi ei saagi.

Vastan telefonile alles siis, kui helistab ema. Räägin võimalikult lühidalt. Ta ei näe, et samal ajal voolavad mu silmadest pisarad. Seda enam kardan homset. Kuidas ma saan oma pere ees teeselda, et kõik on korras, kui tegelikult olen katki? Tean, et peaksin toimunust rääkima ja politseisse minema. Ühtlasi tean, et see ei muudaks midagi. Olen juba vägistatud ja ükski karistus ei tee juhtunut olematuks. Seega – milleks?

Pärastlõunal üritan pisut süüa. Teen banaani väikesteks tükkideks ja neelan esimese ampsu. Teiseni ma ei jõuagi, vaid torman vetsu. Kõik, mis olen viimase ööpäeva jooksul söönud või joonud, tuleb üles. Siis vajun sinnasamasse põrandale. Vaid tühjad seinad kuulevad mu õhku ahmivaid ja valjult kostvaid nuukseid. Need on kasutud, täpselt nagu olid pargis, aga ma ei saa nende vastu.

Olen seal pikka aega ja minu pärast võib väljaspool juhtuda mida iganes. Torm, maavärin, orkaan, vulkaanipurse – ükskõik mis, ma lihtsalt ei hooli praegu millestki.